

PUNT DE VISTA

El Punt Avui expressa la seva opinió únicament en els editorials. Els articles firmats exposen les opinions dels seus autors.

Consell de lectors

Feu-nos arribar les opinions, els suggeriments i les consultes que desitgeu sobre el nostre projecte editorial i els nostres productes a conselldelectors@elpuntavui.cat. Tots els contactes rebran resposta de la direcció.

EL PUNT AVUI*

Edita: Hermes Comunicacions SA
<http://www.elpuntavui.cat>
972 18 64 00. Güell, 68. 17005. Girona

De set en set

Imma Merino

Jada

He dubtat si escriure un article a propòsit de la plantofada de Will Smith a Chris Rock que s'ha convertit en l'acció més vista i comentada

de la darrera edició dels Oscar. Però no he pogut resistir la temptació. No tant per judicar la broma de mal gust de l'humorista i la resposta violenta de l'actor, tot i que tampoc evitaré el judici simple i possiblement fàcil: totes dues em semblen lamentables. Qui m'interessa no són ells, sinó ella, Jada Pinket Smith, que, a través d'Instagram, ha explicat que pateix alopecía amb la intenció de fer visible una afecció que moltes dones viuen com un problema, i així, doncs, ajudar que no ho sigui i a acceptar-la. Davant del comentari de Chris Rock respecte que espera veure-la a la segona part de *La tinent O'Neill*, en què Demy Moore es rapa el cap per fer el soldat, es pot observar que reacciona amb un gest de disgust comprensible. És possible considerar una certa expressió de satisfacció mentre el marit, després de clavar la plantofada i tornar al seient amb un cofoisme de mascle alfa, cridava allò de "No posis més el nom de la meva dona a la teva puta boca". Però va mantenir-se prou serena, discreta, elegant. I, a més, les seves úniques declaracions públiques posteriors no posen cap llenya al foc: "Són temps de curació i aquí soc per això." Allò que, d'altra banda, m'interessa és la reacció del públic assistent a la cerimònia. En principi s'ho van agafar com si formés part del *show*. Això és Hollywood: un món de representacions on res pot ser veritat. Ni mentida. Tampoc ningú va manifestar-se en contra de la broma infecta ni va retreure-li la bufetada a Will Smith quan aquest, invocant l'amor per "disculpar-se", agraià l'Oscar que els acadèmics li han concedit.

EDITORIAL

Nou lideratge al PP, per al mateix partit

■ El Partit Popular elegeix aquest cap de setmana Alberto Núñez Feijóo com a nou líder. El president gallec acredita quatre triomfs per majoria absoluta a Galícia i semblava, des de bon començament, l'únic candidat a substituir Pablo Casado després que aquest va caure en desgràcia entre els barons de la dreta i entre els mitjans de comunicació conservadors, per no dir madrilenys. Casado va perdre el comandament en voler enfrontar-se a Isabel Díaz Ayuso i encara es fa creus de com l'intent de lluitar contra la corrupció de la presidenta de Madrid el va acabar arrossegant a ell mateix i els seus col·laboradors per una matussera investigació contra la família de Díaz Ayuso. El resultat del torce-

braç entre Casado i Díaz Ayuso va ser tan significatiu com allargada l'ombra de la madrilenya sobre el nou president del PP. Ni Núñez Feijóo i la seva trajectòria triomfal a Galícia li garanteix una gestió tranquil·la, tot i la gairebé unanimitat amb què accedeix al càrrec. Una direcció del PP que ha creuat línies vermelles les darreres setmanes pactant i facilitant que la ultradreta de Vox entri al govern de Castella i Lleó. Un acord exploratori per si el resultat els obliga a reeditar-lo en unes eleccions generals.

Núñez Feijóo hereta el mateix PP que ha deixat caure Casado, amb la motxilla de la corrupció, amb l'edifici central de Génova que es va reformar amb diner negre per canviar,

amb la pressió de Vox al clatell i la crispació per bandera per intentar fer caure la majoria que va dur Pedro Sánchez a La Moncloa. Tot i la indefinició clàssica gallega que practica, el nou president del PP sembla menys procliu a l'insult i la demagògia que el seu antecessor, tot i que la tria de Gamarra per al número dos fa augurar més oposició crispada a Sánchez. Mateix partit vol dir també anticatalanisme, perquè els seus líders continuen atiant la tradicional catalanofòbia o la persecució de la llengua en qualsevol fòrum. No sembla que el relleu hagi d'incidir en la política catalana —el PPC continuarà sent un partit testimonial pendent del seu congrés autonòmic— mentre Núñez Feijóo no accedeixi al govern de l'Estat.

La foto

El mundial de Qatar es va sortejar ahir a la seu de la FIFA mentre a fora es denunciava amb 6.500 pilotes desinflatades la mort de 6.500 treballadors en la construcció dels estadis. ■ EFE

La frase del dia

Xavier
Antich

PRESIDENT D'ÒMNIUM CULTURAL

“La resiliència de l'exili és motiu d'orgull col·lectiu”

Keep calm

La mare d'Erri de Luca l'empaitava amb un picamatalassos de vímet. M'ha fet gràcia retrobar aquest estri llegint el seu darrer llibre: *La volta de l'oca*, on parla amb un fill imaginari de fusta com si fos Geppetto. I en aquesta conversa el vell activista d'esquerres napolità, revolucionari, membre de Lotta Continua, escalador, que després va fer de camioner per dur ajut humanitari als afectats per la guerra de Bòsnia, i que ha tastat la presó per haver-se oposat a un traçat d'alta velocitat, repassa lluites, vida i sentit. I ho fa també a través de les petites coses i el seu anecdotari vital: des d'obrir nous amb el front per fer riure la canalla fins a apreciar la llenya de l'amet-

Anar perdent

Xavier
Graset

ller que dura molta estona al foc i que és un arbre seriós, “el primer que floreix en ple hivern i l'últim que deixa anar fruits”.

Les paraules, aquesta convenció que ens hem donat, operen en el nostre sentit personal. I quan Erri de Luca ens explica això del picamatalassos a mi em ve el que teníem per casa. I em ve l'estampa d'un matalasser ambulat a les golfes de casa, que obria els matalassos i airejava la llana fent-la volar picant amb un parell de vares. Després els havia d'embastar i recosir. I més tard veies aquell matalasser a l'entrada d'alguna altra casa. Eren temps de cases obertes, de claus a la gatera, de ritmes més assossegats, de limitacions i béns escassos. El picamatalas-

sos feia la funció del mentrestant. Mentre no venia el matalasser, servia perquè poguéssim estovar aquell matalàs que adquiria la forma dels nostres cossos, i que n'endurien textura i gruix. L'última vegada que en vaig veure un en actiu va ser en una festa d'època en què es reproduïen oficis antics. El que no acaba de desaparèixer d'aquest món d'ahir és aquest defici de les guerres. De Luca explica la dels seus pares, i la que va anar a veure a Bòsnia, allà on plovia foc de dalt del cel, com s'explica de Sodoma i Gomorra. Diu: “He après que la guerra és la humanitat contra ella mateixa, per voluntat d'aniquilació.” Ja és això, anar perdent oficis, llengües, vides, món.